

Da 3. a legede ånden i glasset

De var helt oppe at køre, juniorkonfirmanderne, og allerede på gåturen fra skolen til sognegården kom forklaringen: "Vi har prøvet at lege "ånden i glasset. I går. Henne i SFO'en. Og nu er Martin syg..."

Og mens madpakkerne blev spist, fulgte hele historien: En flok børn fra 3. a havde hørt om ånden i glasset, og syntes det lød spændende. De havde spurgt en voksen om hjælp. Og med udgangspunkt i en pædagogik, hvor de voksnes opgave er at støtte børnenes selvstændige initiativer, havde pædagogen hjulpet med at finde materialer til bogstavkort, glas o.s.v. frem. Børnene var gået i gang med legen, og på et tidspunkt havde ånden i glasset "peget" på Martin. Lidt senere var han blevet dårlig. "...Han var helt hvid i hovedet og rystede over det hele! Og i dag er han ikke i skole! Birte (klasselæreren) har ringet hjem til ham, men der er ingen, der tager telefonen. Og vi har snakket en hel masse om det i klassens time..."

Senere samme dag havde jeg klasselæreren for 3.a i telefonen: "Om jeg vidste noget om ånden i glasset? Læreren havde brugt en stor del af formiddagen på - sammen med børnene - at afdække, hvad der var sket den foregående dag, og var meget spørgende: Hvad var det? Var det farligt?"

Da jeg hentede min søn i SFO'en kom pædagogen: "Øh - har 3. a snakket om at de legede "ånden i glasset" i går?" Pædagogen havde ikke anet hvad det var - og var selv blevet noget forskrækket. Han havde jo faktisk bare fundet et glas til dem.

Skræmte børn

Og hvad gjorde så vi - præst og sognemedhjælper - med en flok børn, som helt tydeligt var opskræmte, men også stadig fascinerede af, hvad der var sket? Her burde kirken jo træde til!

I første omgang blev situationen forsøgt afdramatiseret ved at argumentere rent logisk: Vi troede i hvert fald ikke på ånden i glasset, sagde vi. Og vi spurgte, om børnene

troede, der ville være sket noget, hvis ikke der var nogen, der havde haft en finger på glasset, da det bevægede sig?!

Der var enighed om, at det ville der jo nok ikke...

Vi fik os også en snak om, at hvad enten der var sket noget eller ej - så kunne vi jo se, at nogle af børnene var blevet bange. Derfor skulle man holde sig fra den slags lege! (Ganske moraliserende og naivt, men vel ment!!) Senere i undervisningsforløbet vendte vi tilbage til situationen. Vi fortalte om skikken med at tegne kors for sig, som et tegn på at være under Guds beskyttelse og som forsvar mod alt ondt. Jeg fortalte i den forbindelse om en præst og nogle konfirmander, der havde haft lignende oplevelser ved at lege ånden i glasset, og hvor præsten havde lært dem at tegne korstegn for sig og bede Fader-vor.

Stol på Gud

Set i bagklogskabens klare lys ved vi nu, at også børn helt ned i 3. klasse eksperimenterer med og fascineres af det okkulte. I dag ville jeg nok vælge med det samme både at afdramatisere situationen rent logisk, og at fortælle om korstegn og Fadervor. Og så tror jeg, jeg vil minde børnene om næstsidsste afsnit i TV2's julekalender "Jesus og Josefine". Her skete der det, at djævelen selv - i Thorsens skikkelse - som en sidste krampetrækning forsøgte at trække Josefine og Oskar med sig ned i dét helvede, der blev betegnet som "den underste kulkælder". Kampen mellem godt og ondt var lige ved at få det onde som sejrherre, da Josefine kom i tanke om Jesu afskedsord til hende: Stol på Gud. Og mens Josefine og Oskar kæmpende fremsagde Fadervor, mindskedes det ondes magt, og da de kom til ordene: "fri os fra det onde", opgav den onde skrigende sin kamp. Det var virkelig stærk forkyndelse!

PS: Om eftermiddagen mødte jeg Martins mor hos købmanden. Martin var forkølet, og havde tilbragt dagen hos mormor!